

Preek ds. T.J. Keegstra – H.C. Zondag 31

Ps. 50: 1, 4, 7

Ps. 97: 5

Ps. 50: 8, 11

Ps. 26: 3,4

Ps. 26: 1, 2, 5, 6

Lezen: 1 Korintiërs 4: 1 - 5 en Openbaring 1:9 - 20

Tekst: H.C. Zondag 31

Gemeente van onze Here Jezus Christus,

Ook deze zondag is niet 'in' vandaag. Men vindt de sleutelmacht maar 'griezelig'. Een instrument om zo snel mogelijk van een lastpost af te komen.

Terwijl ze zo geweldig is: "Gods instrument om zijn bruid naar de bruiloft te brengen!"

Stelt u zich even een bruid voor. Wat ziet ze uit naar de bruiloft! Wat heeft ze daarom ook een zorg voor haar bruidsjacon. Kijk, daarvoor gaf de Here aan zijn kerk nu die sleutels. Zij moet bruid blijven. Het bruidskleed moet aan. Daarover gaat het hier!

Let ook op de plaats van deze zondag. Hij is de laatste van het hoofdstuk over de verlossing. Het sluitstuk daarvan.

De tucht is er niet om wie je niet aanstaat de kerk uit te werken. Het gaat hier over de Here Jezus die zijn gemeente voor Vader wil plaatsen als een bruid zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, zodat ze heilig is en onbesmet.

Dat doet Hij door zijn kerk. Zij mag het Woord bedienen, dat zaad van de wedergeboorte is. Hij heeft in de kerk de lamp van dat Woord ontstoken. Door haar doet Hij in de wereld dat Woord weerklinken. Ze mag die wereld roepen naar het feest van haar Bruidegom.

Maar dan moet ze ook zelf zich bewaren van die wereld. Ze moet heilig zijn. Haar lamp moet helder schijnen. Haar bazuin moet zuiver klinken. Zo alleen kan de Here het feest doen komen.

Ik vat de tekst zo samen: Door de dienst van de kerk roept de HERE zijn bruid naar de bruiloft toe. Deze dienst is:

1. Geweldig
2. Een wonder
3. Ernstig

1. Het gaat dus over 'de sleutels van het Koninkrijk der hemelen'. U kent die uitdrukking uit Mat. 16. En ook uit Openb. 1. De Here noemt Zich daar de Heilige en Waarachtige die de sleutel van David heeft. Die opent en niemand sluit. Die sluit en niemand opent.

Die woorden slaan terug op wat we lezen in Jesaja 22. Daar gaat het over een Sebna die zijn ambt heeft misbruikt en daarom vervangen zal worden. Die man was 'de hofmaarschalk die over het paleis gaat'. Zeg maar: de opper-ceremoniemeester in Davids paleis Een geweldige functie was dat!

Sebna had de beschikking over de sleutel van het huis van David. Wie naar de koning wilde moest eerst naar hem toe. Vond hij je zaak belangrijk, dan werd je toegelaten. Dacht hij er anders over, dan kwam je daar niet. Hij maakte uit wie wel of niet naar de troonzaal mocht. Opende hij, niemand sloot. Sloot hij, niemand opende.

Kijk, dat past de Here Jezus in Openb. 1 nu toe op Zichzelf. Hij is in absolute zin de opper-ceremoniemeester in Vaders paleis. Hij bepaalt wie daar binnen mag en wie niet. Niemand komt tot de Vader dan door Hem.

En nu zegt Hij in Mat. 16 tegen Petrus: "Ik zal u geven de sleutels van het Koninkrijk der hemelen." Ongelooflijk! Petrus, een mens als u en ik, krijgt volmacht om Gods koninkrijk te openen of te sluiten. Opent hij, niemand sluit. Sluit hij, niemand opent.

Alleen, dat is niet wat Rome er van maakt - dat Petrus, om zo te zeggen, de sleutel zou hebben van de buitendeur. Rome heeft hem tot een soort hemelpoortier gemaakt. Dat

klopt niet met Mat. 18 en Joh. 20. Daar wordt dezelfde macht ook aan de andere apostelen verleend.

De sleutelmacht is veel rijker. Dat blijkt bij die Sebna. Die man was niet slechts portier maar opper-ceremoniemeester. Hij maakte uit of je al dan niet naar de koning mocht. Hij had ook het beheer over heel het paleis. Hij had de sleutel van de toegangspoort. Ook die van de schatkamers en de voorraadkamers. Van de brandkast en de provisiekast. Van de wijnkelder en van alle magazijnen. Hij had alle sleutels.

Na de koning was Sebna de belangrijkste persoon in het paleis. Hij zorgde voor het personeel. Voor hun dienstrooster, hun salaris, hun maaltijden, voor alles. Hij was om zo te zeggen de 'chef de la maison'. Zo is het ook bij de sleutelmacht. Daarbij moet u niet denken aan een portier, maar aan zo'n super-functionaris.

Petrus en de andere apostelen moesten niet, zoals dat dienstmeisje Rhode in Hand. 12, even door het deurlijkje kijken - of wie buiten staat, wel naar binnen mocht.

Ze kregen opdracht om alles te doen wat er in de kerk gedaan moet worden: Gods kinderen binnen laten. En, zo nodig, hen buiten sluiten. Maar ook hen van alles voorzien: van de vergeving van hun zonden. Van het eeuwige leven. Kortom: Van al de schatten van Gods Koninkrijk.

Neem maar wat we hebben gelezen in 1 Kor. 4: Zo moet men ons, Paulus en Sostenes, de dominee van Corinthe, beschouwen als dienaren van Christus, aan wie "het beheer van de geheimen van God is toevertrouwd." Letterlijk staat er: de economie van die geheimen. Ze zijn de economen in de kerk. Bij dat woord denken wij direct aan financiële experts. Voor Paulus waren ze de 'chefs de la maison'. De opper-ceremoniemeesters.

De ambtsdragers mogen in het kerkhuis namens Vader de 'geheimen van God' uitdelen: Heel de rijkdom van zijn genade in de Here Christus. Dat is de sleutelmacht: Het mogen uitdelen van die schatten aan de gelovigen en ze onthouden aan de ongelovigen: Wie gij de zonden toerekent, die zijn ze toegerekend. Wie Gij ze kwijtscheldt die zijn ze kwijtgescholden. (Joh. 20)

Aan de kerk zijn de woorden van God toevertrouwd. Door haar ambtsdragers mag ze Gods schatten uitdelen aan zijn kinderen. Zo mag ze moeder zijn van die kinderen. Ze mag hen baren en bewaren voor de bruiloft. Ze mag dat doen in de kracht van de heilige Geest. Zo worden ze wedergeboren door het onvergankelijke zaad van Gods Woord dat hun als evangelie verkondigd wordt.

Vandaag ziet men de preek vaak als de aller-persoonlijkste visie van de dominee. De één denkt züs over een tekst, de ander zo. Daarin moet je elkaar vrij laten. Zelfs al verschil je fundamenteel van elkaar. Want Wie gelijk heeft weet niemand. Zelfs de Bijbel niet!

Die is niet het Woord van God. Ze bevat alleen woorden van de Bijbelschrijvers. Die hebben ergens God ervaren en dat op papier gezet: Ieder op zijn manier. Vandaar dat je in de Bijbel verschillen vindt. Zelfs tegenstrijdigheden. Maar dan kun je toch je collega niet op de huid zitten als hij er anders over denkt? Laat hem zijn gang gaan. Elk wat wils! Nou, als dat waar was dan konden we beter meteen maar stoppen. Want wat moeten we zo geloven? De opstanding? 'Ja', zegt de één. 'Nee' de ander. Verzoening door voldoening? 't Is ja' en 'nee' tegelijk. En de mensen lopen weg. Natuurlijk lopen ze weg! Want men neemt hen de Bijbel af. Men neemt hen Gods waarheid af.

Zeg nu niet: Wat hebben wij daar mee te maken? We zijn het over de Bijbel toch eens met elkaar?

Toch hoor je soms als reactie op de preek: "Och, zo denkt hij er over. Dat is zijn visie. Ik zie het anders hoor. Ik doe wat ik denk. De dominee een econoom die spreekt met het gezag van God? Kom nou!"

Je accepteert zijn preek zoals je een inleiding accepteert. Jammer, dat je er niet over mag debatteren.

Hetzelfde gebeurt bij het huisbezoek. Ben je het met de ouderlingen of met de diakenen niet eens, dan doe je niet, wat ze zeggen. Je bent toch mondig kerklid? Dan hoeven die mannetjes niet jou de wet voor te schrijven. Je weet het zèlf.

Dat kan niet, broeders en zusters, jongelui! De Here, zo zegt Ef. 4, geeft zijn gemeenten ambtsdragers "om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus." Hij doet dat: De Here Jezus die aan de gemeente de sleutels van het Koninkrijk der hemelen gaf!

Niet dus aan de ambtsdragers alleen. Dat zegt Rome. Zij schakelt de gemeente uit. Haar ambtsdragers heersen over de gemeente. Dat klopt niet met de Schrift.

Maar ook niet dat wat u vindt bij de Pinkstergroepen. Zij schakelen de ambtsdragers uit. De gemeente heeft het daar voor het zeggen. Wie er voorgaat maakt geen verschil. Het gezag ligt niet in het ambt, maar in het Woord.

De Bijbel leert anders. De Here Jezus geeft de sleutelmacht aan de gemeente. Los van u hebben de ambtsdragers geen enkele macht. Ze moeten er toe geroepen worden. Vandaar de vraag van het formulier of ze er van overtuigd zijn dat God zelf door zijn gemeente hen tot hun dienst geroepen heeft.

God roept. Door zijn gemeente. De ambtsdragers zijn niet uw knechtjes, maar zijn economen. Daarom mogen ze ook niet met hun visie komen. Nee, "voor zulke beheerders is tenslotte het vereiste betrouwbaar te blijken". Ze kunnen best een verschillende kijk op een tekst hebben. Ze kunnen nooit fundamenteel verschillen: "Elk wat wils...". God bepaalt wat ze zeggen moeten.

En daar hebt u op toe te zien. Niet alleen de ouderlingen maar u allemaal. U moet wat hier gezegd wordt toetsen, het goede behouden en u onthouden van elke vorm van kwaad. (I Tes. 5) Dat is: U moet een Schriftuurlijke preek accepteren. Omdat God het zegt. Maar een on-Schriftuurlijke moet u verwerpen. Ze is de visie van dat mannetje.

Daarom kunt U ook nooit naar de kerk gaan met de gedachte: Eens kijken wat hij er weer van maakt. En dan dat accepteren wat u aanstaat. De Schrift noemt dat: de Geest doven en de profetie verachten.

En rekent dan niet op begrip bij uw ambtsdragers! Want dan zegt Paulus: "Uw kritiek raakt mij niet. Die mij oordeelt is de Here". U mag kritiek hebben. Maar dan Schriftuurlijke! Nagaan of u het Woord wordt bediend. Want daar moet u het van hebben. Dat Woord baart en bewaart. De vraag is daarom of de dominee dat Woord bedient. Misschien gebeurt dat op een allerbelabberdste manier. Maar is wat hij zegt, het Woord van God? Daar moet u op letten. Want aan u is dat Woord toevertrouwd. Geen dominee die u aan zijn visie mag binden.

Daarom moeten jullie, jongens en meisjes, ook veel doen voor de catechisatie. Zorg er voor dat je je zaakjes kent. Want straks moeten jullie kunnen toetsen. Jullie, jongens, misschien wel als ouderling. En jullie, meisjes, om het aan je kinderen te kunnen vertellen.

En zijn de ambtsdragers trouw, dan er naar leven! Want ze zijn gezanten van Christus. Het zijn economen die Zijn schatten uitdelen. Of die zelfs inhouden als u niet gelooft en in uw zonde blijft: De sleutel van de tucht.

Ook daarvan geldt dat ze niet mag worden toegepast zonder u. Zeg het aan de gemeente, zegt de Here Jezus. Vandaar de afkondigingen bij de tucht.

En die afkondigingen over de in - en uitgaande attestaties. Of ook van de namen van hen die belijdenis doen.

Maar die tucht mag u alleen oefenen via de ambtsdragers. U mag nooit een broeder om zijn zonde negeren of hem links laten liggen. Of van het avondmaal wegblijven vanwege bezwaren tegen deze of die. Dat is het recht in eigen handen nemen. En u verkracht de sleutel van de tucht.

Als er zonde is, zegt Mat. 18 dan eerst vermanen onder vier ogen. Daarna zo nodig met een broeder of een zuster er bij. En tenslotte: naar de kerkenraad.

O, wat probeert men soms nog eigen baas te zijn in de kerk. Daar komen alleen maar kwesties en misverstanden van. De eenheid verdwijnt en het geloofsleven kwijnt en verwelkt.

Maar als we samen naar de Bijbel leven, dan groeien we op in de eenheid van het geloof en van de volle kennis van de Zoon van God. Het wordt één lichaam en één Geest, zoals we ook geroepen worden in de éne hoop van onze roeping: één Here, één geloof, één doop, één God en Vader die is boven allen en door allen en in allen. En we gaan samen van genade zingen.

2. Dat is het tweede: Deze dienst van de kerk is een wonder.

Want het is geweldig wat hier gebeurt. De schatkamer van Gods paleis gaat open. De zonden worden kwijtgescholden. En dan zijn ze kwijtgescholden. Of ze worden toegerekend. En dan zijn ze toegerekend. Vader houdt Zich er aan als de boeken geopend worden.

Wat kan men soms tobben over de vraag hoe straks bij de wederkomst het hun vergaan zal. En men zegt dan: "Natuurlijk, de kerk is belangrijk. Maar uiteindelijk doet niet zij het. Nee, er moet een band zijn tussen God en je ziel". Zo zegt men dat vandaag. En velen lopen aan de kerk voorbij. Terwijl de Here ons aan haar bindt.

Niet zo dat Hij ook Zelf aan haar gebonden is. En dat er daarom buiten haar totaal geen genade is. God is machtig uit stenen voor Abraham kinderen te verwekken, Hij kan ook zonder de kerk zijn kinderen binnen halen. Dat is de vrijmacht van de Geest met zijn niet-geboeide Woord.

Maar ons bindt Hij aan de kerk. Daar wil Hij ons de vergeving van de zonden en het eeuwige leven geven. Daar is Hij zelf!

Wonderlijk. De Here is hier. Door de bediening van het Woord en van de sacramenten. Elke zondag zet Hij de poorten van zijn rijk hier open. En dan worden de schatten van Christus ons geschonken.

Dat is ook het geweldige van dit moment. Hier wordt u verklaard dat uw zonden u vergeven zijn. Dat de bruiloftsmaal open staat. En dat de tafel voor u is aangericht. Zo komt de Here u hier troosten. Zo moet u zich laten troosten.

Maar als er zonde is, en Hij wijst die aan, en zegt dat u zich bekeren moet, dan moet u het ook doen! Of als Hij waarschuwt tegen de gevaren van deze tijd laat u dan waarschuwen. Zegt niet: Die man op de preekstoel heeft gemakkelijk praten. Dan wijst u niet slechts de dominee af. U wijst de Geest af. De Heilige Geest die door de preek u wederbaren wil.

Het is van eminent belang dat u het Woord hoort en het doet. Dat u er zich door laat vermanen. En u er door laat vrijspreken: "Mijn kind, de zonden zijn je vergeven". De feestmaal staat open. Zo vaak je dit evangelie gelooft. Ja, zo vaak als.

Het is beslist niet: "eens bekeerd, altijd bekeerd". U moet zich elke dag in geloof aan de Here geven. Wie dat niet doet, mag jaren 'geloofd' hebben, de feestmaal is straks dicht. Zo waar u dat verklaard wordt door de preek. God zegt daar 'Amen' op.

Maar als u gelooft en zich bekeert, u bent behouden. En het begin van de eeuwige vreugde is in uw hart. U wordt ook rijk en blij. Want u weet de poort al open. Voor uzelf. En voor ieder groot en klein. Ook voor de peuters en kleuters hier in de kerk.

Jongelui, hebben jullie de Here lief? Dan ben je kinderen van de Here. Heb je zonde gedaan? Vraag Hem maar om vergeving. Dan geeft Hij die. En dan het ook niet weer doen natuurlijk. Dan wordt het straks ook voor jullie feest.

Want de Here doet wat Hij zegt. Hij zorgt er voor dat zijn gemeente als een reine bruid voor God komt te staan.

Hij houdt Zich ook aan zijn bedreigingen: Maar aan alle ongelovigen en huichelaars wordt verkondigd en verklaard dat de toorn van God en het eeuwige oordeel op hen rusten, zolang zij zich niet bekeren.

3. Dat is het derde: Deze dienst is ernstig.

Want de kerk moet kerk blijven. Daarom moet ze ook de tucht laten gaan over wie onder de naam van christen in leer en leven zich onchristelijk gedragen. Eerst door de sleutel van het Woord. Ze moet zeggen: "Om uw ongeloof en onbekeerlijkheid blijft de feestmaal dicht voor u!"

We zijn echt niet vrijblijvend lid van de kerk. God wil vruchten zien. Ontbreken die, dan gaat de deur van Gods huis dicht voor u. Zo waar dat hier verkondigd wordt.

Daarom, zegt 2 Tessalonicenzen 3, moeten we als er verharding is, of als de zonde naar buiten treedt, in de naam van Christus ons onttrekken aan iedere broeder die ongeregeld wandelt in strijd met de overleveringen van de apostelen. We moeten hem 'tekenen'. Hem publiek signaleren. En niet met hem omgaan opdat hij beschaamd zal worden.

Daarmee is nog niet de censuur bedoeld maar dit, dat we de vriendschappelijke en broederlijke contacten opschorten. Je kunt niet bij die zondaar koffie drinken zonder

ergens over te praten. Hij moet voelen: Mijn zonde wordt niet geaccepteerd. Maar Paulus zegt meteen er bij: Houdt hem niet voor een vijand, maar wijst hem terecht als een broeder.

Zo moet het beginnen. Eerst de broederlijke -, dan de kerkelijke vermaningen. En daarna moet hij bij onbekeerlijkheid aan satan worden overgegeven tot bederf van het vlees. (1 Kor. 5) Hij moet uit de gemeente worden gebannen. Niet om van hem af te zijn. Maar opdat zijn vlees, de zonde, zal worden afgebroken. En zijn geest, zijn leven, behouden zal worden in de dag van Jezus Christus.

Daar gaat het om! Tucht is niet hard. Ze wil behouden. Ze wil meenemen de feestzaal in. Ze laat de zondaar een voorsmaak proeven van de hel, opdat hij zal schrikken en het leven grijpen.

Daarom is een kerk zonder tucht keihard. Ze laat de zondaar rustig de dodelijke stap doen naar de hel. Achter de tucht brandt de liefde van Gods Vaderhart. Hij wil laten voelen hoe erg de hel wel is.

Je bent daar alles kwijt: God. Ook het contact met je broeders en zusters. En met alle schepselen. Zoals de Here Jezus alles kwijt was tijdens die 3 uur van duisternis aan het kruis. Toen schreeuwde Hij het uit: "Mijn God, mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?"

Zo weten wij de schrik van de Here. En daarom roepen wij u op tot geloof.

Want God wil niet dat één van u of van jullie verloren gaat. Hij wil met u allen naar de feestzaal toe. Daarom is er de sleutel van de prediking. Daarom is er ook de sleutel van de tucht. God wil dat u geloven en leven zult. Ook u die op dit moment misschien in zonde leeft. Breek er mee en geloof en leef!! Dan bent u straks er bij als de Here Jezus zijn feest komt brengen: Het bruiloftsfeest.

Amen.